

de Teatre amb «Ronda de Mort a Sinera», l'obra ha estat presentada de nou al Romea durant quatre dies, fins a l'estrena de «Mort de Dama», de Llorenç Villalonga.

- Al «I Festival Internacional de Teatro», que se celebra actualment a Madrid, durant els mesos d'octubre i novembre, prenen part dues companyies catalanes: la Companyia d'Art Dramàtic «Adrià Gual», amb l'obra «Mort de Dama», de Llorenç Villalonga, i «Els Joglars», amb l'espectacle «El Joc».
- Sembla que la primera obra que presentarà Ricard Salvat com a director del «Teatro Nacional Calderón de la Barca» serà «Meridians i Paral·lels», de Jaume Melendres, obra guanyadora de la primera convocatòria dels «Premis Reus de Teatre».
- El teatre de Cambra del Centre de Lectura va presentar, al Teatre Bartrina, la representació de l'espectacle «25 dies de Joan Oliver», que consta de dues peces: «Cambrera nova» i «Allò que tal vegada s'esdevingué» i que s'ha representat durant un mes al Teatre «C. A. P. S. A.», de Barcelona. Darrerament s'ha fet al mateix teatre «C. A. P. S. A.» una pròrroga de deu dies.
- Es va celebrar, del dia 10 al 17 d'octubre, el «IV Festival de Teatro de Sitges». Al concurs van acudir sis obres inèdites, representades per sis grups diferents. El premi a l'autor de la millor obra presentada va ésser concedit a Jaume Vidal Alcover per «La Fira de la Mort», única peça del Festival en llengua catalana. El premi a la millor companyia va ésser concedit al «Grup d'Estudis Teatral» d'Horta, pel seu treball en «La Fira de la Mort». Tots dos premis tenien un valor de cinquanta mil pessetes. Igualment «La Fira de la Mort» va obtenir el premi de direcció i muntatge, i el corresponent diploma va recaure en Josep Montanyès i Josep Me Segarra.
- La col·lecció de teatre «El Galliner» ha estrenat nou format en passar a dependre d'Edicions 62. Amb la tirada del segon número, «La Terra es belluga», de Jordi Bordas, premi de la crítica de «Serra d'Or 1970», s'ha fet una segona edició de «Cel·la 44», de Tòller-Formosa.
- El grup de Cambra de Vila-seca prepara, per al mes de desembre, «Pigmalió», de Bernard Shaw.

25 dies de Joan Oliver (Pere Quart)

AL TEATRE BARTRINA

Posats a atorgar-li un adjectiu, l'espectacle del teatre CAPSA amb el títol de «25 dies de Joan Oliver», dirigit per Ventura Pons —director també del «KNACK», presentat pel teatre de Cambra del Centre de Lectura el passat dia 9 d'abril— podria ésser qualificat si no de dolent, de lamentable (1).

Si les dues obres, escrites als voltants dels anys trenta, intenten —com a única i exclusiva funció primària— d'ésser una ridiculització de la comèdia burgesa, aquests intents, que podrien ésser vàlids al moment en què van ésser escrites, no ho són ara perquè han perdut aquest objectiu primari de servei temporal del text, ja que, per la poca qualitat teatral de les peces, queden no solament fora d'espai sinó que, en aquestes representacions, mancades de la gràcia que podien tenir al moment de la seva possible estrena, queden reduïdes a unes «comedietes de saló» únicament salvables —i tan sols la segona— per la dissortadament massa abundant literatura de Joan Oliver la qual sosté, en molts moments, un muntatge avorrit i carent d'imaginació.

Si Ventura Pons ha intentat rendir homenatge a Joan Oliver, únicament haurà aconseguit deixar un mal gust de boca al no coneixedor, anteriorment, de les dues obres que, d'altra banda, podien tenir un cert interès de document literari, la qual cosa no excusa que puguem considerar innecessària i ni tan sols beneficiosa la seva pujada a les taules, vàlida només quan la peça té intrínsecament uns valors intemporals o estètics molt representatius, i em sembla

que no és aquest el cas de les obres que tractem. En resum, si Ventura Pons volia donar-nos a conèixer uns textos dramàtics en el seu moment, no ho ha aconseguit, perquè no ha ajustat el muntatge d'una manera històrica al text. Si, d'altra banda, intentava donar vigència actual al text, ni tan sols ho ha insinuat sinó que s'ha limitat a omplir el muntatge amb uns elements (al programa llegim: "en un sentit fins i tot camp") que manifesten només un esnobisme pseudo-intel·lectual poc intel·ligent.

"**Cambrera nova**", publicada l'any 1937 i estrenada pel "Grup 67", de Terrassa, el mes de juny d'enguany, intenta d'ésser una crítica doble de la burgesia i els seus costums, tant en el fons (cadascun dels personatges) com en la forma (construcció de l'obra). Aquest punt de crítica no arriba a donar-se mai, per la manca de seriositat de la direcció —pràcticament inexistent— i també per la interpretació en la qual els actors no fan la crítica del seu personatge ni tan sols de l'actor de l'alta comèdia interpretant-lo, sinó que juguen a posar-se dins el motlle del personatge que més els agrada i es disposen a fer-lo sense interpretar. L'obra fa l'efecte de complement de muntatge per a la segona.

"**Allò que tal vegada s'esdevingué**" és una peça d'interpretació més lliure, que no requereix cap intenció precisa de muntatge i, per tant, més aconseguida que la primera a pesar que el seu èxit radica en la ironia del text, ironia casolana, molt pròpia de l'autor i de la crítica maliciosa i alegre del moment.

En aquesta segona, i molt dintre d'uns certs límits, podem tenir en compte la interpretació de Mercè Bruquetas i alguns moments de Claudi Sentís. Resulta interessant l'intent de revalorar el decorat de paper, molt adient a les peces. Però les pinzellades surrealistes de l'escenografia de Guinovart, donen un sentit intemporal a les obres que és, amb el que hem dit abans, un dels motius pels quals trobem lamentable per a tothom aquest "25 dies de Joan Oliver".

Lluís PASQUAL

(1) L'espectacle constava de dues obres, "Cambrera Nova" i "Allò que tal vegada s'esdevingué".

REKOPIS ZNALEZIONY W SARAGOSSIE

"El manuscrit trobat a Saragossa"

DE WOJCIECH HAS

per *Enric Roig*

Extraordinària i desconcertant pel·lícula aquesta del "Manuscrit trobat a Saragossa". Sobretot, desconcertant. Al seu tipus de narració no hi estem fets en cinema, encara que es pugui comparar a la novel·lística negra del segle XVIII, i potser a nous intents de narrativa, com podria ésser la novel·la sud-americana.

Aquest film ha portat força controvèrsia. No pas a la crítica (almenys ara, a la seva projecció a Barcelona, encara que sí que en creà en ésser presentat al Festival de Sant Sebastià del 1965), que en gran part s'ocupa de valors formals, i "el manuscrit" els té indiscutibles, sinó entre els espectadors, que generalment no aconsegueixen posar-se d'acord sobre els seu significat i les seves pretensions, i val a dir que a vegades buscant tres peus al gat.

A mí, particularment, una cosa em va impressionar: la seva ambientació, la seva situació enmig i dins d'uns personatges de l'autèntic poble; d'un poble autèntic, real, recreat amb molta fidelitat (segons la pintura i gravats de l'època, i influït per la novel·la picaresca) de l'Espanya del segle XVIII.

Per a aquesta pel·lícula, basada en una novel·la del comte Jan Potocki (1), no serveix la nostra mentalitat de personatges del segle XX. Hom diria que és una pel·lícula feta al segle XVIII, si llavors hom hagués conegut la manera de fer cinema. Això és el que més ens desconcerta a nosaltres, espectadors amb mentalitat quadriculada i científica. A l'època actual és molt important, imprescindible, que dos més dos facin quatre. Per als personatges de la pel·lícula, el que més importa és l'honor, la